XXXI. évfolyam 4. szám – 2019. július-augusztus

MARANA THA

Jöjj el Uram! Jel 22,20

A Katolikus Karizmatikus Megújulás Lelkiségi Lapja

Mary Usha nővér:

Ima az Egyház és a család megújulásáért

Sára nővér:

Békét találtam a Kármelben

E. G. W.:

Prófétai üzenet a végső időkről (II/1. rész)

Ha a belső imában való kitartásunkkal felfedezzük a *„szív helyét"*, gondolataink, választásaink és cselekedeteink – amelyek olyan gyakran lényünk felszíni rétegéből származnak (például aggodalmaink, idegességünk, hirtelen reakcióink…) – lassanként a lélek mélyben található középpontjából fognak fakadni. Onnan, ahol a szeretetben egyek vagyunk Istennel. Egy új létmódhoz jutunk el, amelyben minden a szeretetből fakad, és így ***szabadok leszünk***.

(Részlet J. Philippe: Belső ima című írásából, ami az újság 6. oldalától olvasható.)

SZERETNI
egész szívvel érdemes...

Az ember földi élete nem tökéletes. Mindig rászorul arra, hogy tanuljon, fejlődjön. Ez vonatkozik a keresztény életre is. Lehet növekedni az imádságban, Isten iránti szeretetben, megbocsátásban, szolgálatban. A tanulás akarása akkor indul el bennünk, amikor felismerjük, hogy valamit nem tudunk, ami szükséges lenne. Ez érvényes a lelki életre is. Amikor hosszú ideig lehangoltak vagyunk, félelem, keserűség van bennünk, akkor felismerjük, hogy valamit rendbe kell tenni. Vagy imaéletünk vagy szeretetünk hiányos, üres lett. Itt azonban nem elég a ténymegállapítás. Mert ami beteg, azt gyógyítani kell, mert különben rosszabb lesz. Gyógyítani kell a szeretet sérüléseit, el kell utasítani a félelem gondolatait. Jézus közel van hozzánk, velünk van, szeretetével átöleli életünket.

❶ Közel van a szeretet

Mózes azt írja: *„Közel van hozzád az Ige, ajkadon és szívedben van"* (MTörv 30,14). Ezt el lehet mondani a szeretetről is. Teréz anyának van egy kedves gondolata, mely szerint minden nap ki kell fejezni a szeretetünket egy vigasztaló szóval, egy mosollyal, segítségnyújtással, hogy szebbé tegyük a világot. – Nem kell diploma ahhoz, hogy szeressünk, nem kell messze földre menni érte. Mert itt van, elérhető közelségben. Csak engedni kell, hogy szívünket átjárja a másik iránti jóság és máris megvalósul. Ez a mi hatalmunkban van. Megkaptuk ehhez a szabadságot Jézustól. Ezért kell kérnünk minden nap a Szentlélek segítségét, hogy győzze le bennünk a szeretet akadályait. A szeretet Lelkének az a vágya, hogy rajtunk keresztül kiáradjon jósága az egész világra.

❷ Jézus a forrás

Pál apostol azt tanítja, hogy Jézus az *„élet forrása"*, aki *„vére ontásával békét szerzett... Benne lakik a teljes tökéletesség."* Ezek a mondatok mind a szeretetre utalnak. Jézus a kereszthalála által legyőzte a bűnt, ami a szeretet ellensége. Mivel Ő minden élet forrása, ezért a szeretet forrása is. Ha valaki úgy érzi, hogy már nem tud szeretni, kérjen Jézustól szeretetet. Bizalommal és hittel menjen hozzá, Ő senkit sem utasít el. Imádkozzon ezért rendszeresen, egyszerű szavakkal: „Jézus, add, hogy egész szívvel tudjak szeretni." – „Jézusom, add, hogy szívem a te szent szívedhez hasonló legyen." Egy idő után meg fogja tapasztalni, hogy másképpen viszonyul a körülötte élő emberekhez.

Jézus nem tagadta meg szeretetét azoktól sem, akik keresztre feszítették: *„Atyám, bocsáss meg nekik, mert nem tudják, mit cselekszenek."* – Hű maradt a szeretethez mindig és minden körülmények között. Volt, hogy éhezett, máskor elfáradt, előfordult, hogy a farizeusok felbosszantották oktalan kérdéseikkel, máskor meg akarták kövezni, végül megostorozták és keresztre feszítették. Ő mindezek ellenére szeretett és feláldozta életét érettünk. Jézus azt akarja, hogy mi is kövessük Őt ezen az úton.

❸ Első helyre tenni, ami a legfontosabb

Ha végigolvassuk az evangéliumot, azt látjuk, hogy Jézus élete állandó szolgálat volt. Minden alkalmat megragadott, hogy szeretetét kinyilvánítsa. Ha beteg embert látott, meggyógyította, máskor megszabadított valakit az ördögtől. Ha látott egy gyász-menetet, a halottat feltámasztotta. Ennek következtében csupa öröm vette körül. A meggyógyult emberekben túlcsordult a hála. – A felebaráti szeretet gyakorlásának nagy akadálya, ha a feladatokat, programokat felebarátaink elé helyezzük. A felebarát szüksége váratlanul jelentkezik. Így volt ez Jézusnál is. Ment az utcán tanítványaival és egy vak koldus utána kiabált: „Jézus, Dávid fia, könyörülj rajtam!" Jézus megállt, magához hívta a vakot és meggyógyította. – Ha első helyre tesszük a szeretetet, akkor mindig meg tudunk állni feladataink közben és időt adunk annak, aki segítséget kér tőlünk.

Katona István főszerkesztő

Belső ima

Határozzuk el, hogy naponta egy meghatározott időt a belső imának szentelünk. Ezután felmerül a kérdés: hogyan fogjak hozzá? Mit kell tenni, hogy jól használjam fel ezt az időt?

A válasz nem könnyű, mivel a lelkek különbözők, mint az arcok is. Minden hívőnek magának kell felfedeznie a Szentlélek indíttatására és az Ő szabadságában, hogy Isten milyen úton akarja vezetni. Azt is tudni kell, hogy a belső ima fejlődésen, különböző szakaszokon megy keresztül. Ami érvényes a lelki élet egy bizonyos korszakában, nem érvényes máskor. Végül pedig nehéz leírni azt, amit a belső imában élünk át, hiszen a tudatunkkal sokszor nem fogjuk fel világosan, hogy mi történik velünk. Bensőséges, misztikus valóságról van szó, amit az emberi nyelv nem képes teljesen behatárolni.

Amikor a kérdés nem merül fel

A kérdés nem vetődik fel, amikor a belső imának szabad folyása van, szerető kapcsolatot élünk át Istennel, és nem kell megkérdeznünk, hogy mivel töltsük az időt. Ha két ember igazán szereti egymást, általában nem jelent nagy problémát, hogy mit csináljanak. Sokszor az is elég a boldogságukhoz, hogy együtt vannak, nem csinálnak semmit! Isten iránti szeretetünk azonban sajnos elég gyenge és nem vagyunk ilyen könnyű helyzetben.

A „magától áradó" belső imát **kegyelemként** kapjuk, s nekünk csak be kell fogadnunk. A lelki élet különböző fokozatainál jelenhet meg, s természete is különféle lehet. Ez jellemző a frissen megtért emberre, aki lelkendezik, hogy felfedezte Istent, telve van örömmel, buzgósággal. Köszönje meg az Úrnak, de maradjon alázatos, és véletlenül se gondolja magát szentnek azért, mert tele van lelkesedéssel, ne ítélje meg embertársát, aki nem olyan buzgó, mint ő! A megtérés utáni első idők kegyelme nem szabadított meg hibáinktól és tökéletlenségeinktől, csak elfedi azokat.

A kérdés szintén nem merül fel, amikor az ember a lelki út másik végére ér, ha mondhatunk ilyet. Isten befolyása olyan nagy a belső imában, hogy az ember nem képes ellenállni, vagy bármit is tenni önmagától. Nem tehet mást, minthogy önként átadja magát Isten jelenlétének, ami teljes valóját elárasztja. Semmit nem kell tennie, legfeljebb igent mondania.

Térjünk át egy közbülső és nagyon gyakori állapotra. Egy olyan szakasz után, amikor imája inkább „aktív" volt (gondolatok, elmélkedés, Jézussal folytatott belső párbeszéd, önátadás Istennek stb.), a Szentlélek egy passzívabb belső imába kezd bevezetni. Egy szép napon - kezdetben gyakran észrevétlenül - az imádkozás módja átalakul. Az embernek nehezére esik az elmélkedés, a folyamatos beszélgetés, lelki szárazságba kerül, és úgy érzi, hogy szívesebben marad az Úr előtt egy szerető, Istenre irányuló, általános figyelem békés állapotában anélkül, hogy bármit is tenne, mondana, vagy különösebbet gondolna. Amikor a lélek ebben az állapotban találja magát, egész egyszerűen maradjon meg benne aggodalom és nyugtalanság nélkül. Isten ilyenkor egy mélyebb belső imába akarja bevezetni, ami nagyon nagy kegyelem.

Lássuk most azt az esetet, amikor viszont felteszszük a kérdést. Általában olyan emberről van szó, aki telve van jó szándékkal, de (még!) nem gyulladt nagy szeretetre Isten iránt, még nem kapta meg a passzív ima kegyelmét. Már megértette a belső ima fontosságát, szeretné rendszeresen gyakorolni, de nem igazán tudja, hogyan fogjon hozzá. Mindenekelőtt megadjuk azokat az alapelveket, amelyeknek belső ima közben a lelket vezetniük kell. Ami elsősorban számít, az nem a hogyan, hanem a „légkör", az a lelkület, amelyben imaéletünket éljük.

Most néhány olyan tanáccsal szeretnénk szolgálni, melyek már nem a légkört határozzák meg, inkább egy belső tájat, a maga útjelzéseivel, ösvényeivel, amit az imádkozni vágyó ember szabadon bejárhat aszerint, hogy lelki útjának éppen melyik szakaszánál tart, és hogy a Szentlélek milyen módon vezeti.

Az isteni cselekvés elsőbbsége

A belső imában nem annyira az számít, hogy mit csinálunk, hanem hogy Isten mit tesz bennünk ez alatt az idő alatt.

A legfőbb cselekvésünk a belső imában az, hogy **Isten jelenlétébe helyezzük magunkat**, és ott is maradunk. Mivel Ő maga van velünk, jelenléte cselekvő, éltető, gyógyító, megszentelő. Nem ülhetünk úgy a tűz mellett, hogy fel ne melegedjünk, nem fekhetünk ki a napra úgy, hogy le ne barnuljunk.

Azt a rengeteg jót, aminek forrása a belső ima, nem gondolataink vagy cselekedeteink hozzák létre, hanem Isten működése a szívünkben, ami gyakran titkos és láthatatlan. Olykor saját aktivitásunkkal kell segítenünk ezt az isteni cselekvést, de nagyon gyakran csak az a dolgunk, hogy passzívan működjünk közre, s ilyenkor történnek a legfontosabb dolgok. Ha minden jó szándékunk ellenére képtelenek vagyunk jól imádkozni, nincsenek szép érzéseink és gondolataink, a legkevésbé se keseredjünk el. Szalézi Szent Ferenc így imádkozott: ***„Uram, én csak fahasáb vagyok, Te gyújts lángra engem!"***

A szeretet elsőbbsége

A szeretet mindennél előbbre való. Avilai Szent Teréz mondja: ***„A belső imában nem az számít, hogy sokat gondolkodjunk, hanem hogy nagyon szeressünk."***

Ha valaki kimerült, gondok gyötrik, nem tud belső imát végezni. Ahelyett, hogy aggódna és elkeseredne, szegénységét békességgel és bizalommal felajánlhatja az Úrnak. Ezzel a szeretetét mutatja meg, és csodálatos belső imát végez!

Istennel kapcsolatban a szeretet először is azt jelenti, hogy hagyjuk magunkat szeretni. Nem olyan könnyű, mint amilyennek látszik! Hinni kell a szeretetben, miközben annyira hajlamosak vagyunk a kételkedésre. A legfőbb dolgunk a belső imában nem az, hogy gondolkodjunk, felajánljunk vagy tegyünk valamit Istenért, hanem hogy **hagyjuk, hogy úgy szeressen**, mint egy kicsi gyermeket. Megadni Istennek azt az örömet, hogy szeressen minket. Ez nehéz, mert feltételezi, hogy minden fenntartás nélkül hiszünk Isten irántunk való szeretetében, amihez hozzátartozik az is, hogy elfogadjuk szegénységünket. *„A szeretetnek nem az a lényege, hogy mi szerettük meg Istent, hanem hogy ő szeretett minket elsőként"* (1Jn 4,10).

Istennel szemben a szeretet legelső cselekedete (és minden jótettünknek ez kell, hogy legyen az alapja): hinni, hogy szeret minket és hagyni, hogy szeressen. Ha engedjük magunkat szeretni, Isten maga fogja létrehozni bennünk a jót, és megadja, hogy végbevigyük *„azokat a jótetteket, amelyeket előre elrendelt, hogy bennük éljünk"* (Ef 2,10).

Minden jó, ami a szeretethez vezet. Azok a gondolatok, elmélkedések, belső cselekedetek jelentsék saját aktivitásunk lényegi részét a belső imában, amelyek táplálják vagy kifejezik Isten iránti szeretetünket, növelnek a hálaadásban és a bizalomban, felkeltik vagy erősítik bennünk a vágyat, hogy egészen neki adjuk magunkat, hozzá tartozzunk, hűségesen szolgáljuk Őt, mint egyetlen Urunkat.

Törekedjünk az egyszerűségre!

Mit használ nekem, ha magasztos és változatos gondolataim vannak a hit titkairól, ha állandóan váltogatom elmélkedésem tárgyát a különböző teológiai igazságokról és a Szentírás valamennyi részletéről, de nem úgy kelek fel, hogy még nagyobb bennem az elhatározás, hogy Istennek adjam magam, és iránta való szeretetből lemondjak önmagámról? ***„Szeretni annyit jelent***– mondja Kis Szent Teréz –, ***hogy mindent odaadunk, és odaadjuk önmagunkat is."***

Tudnunk kell, hogy bizonyos gondolatok kísértések lehetnek, és ha ezeket követjük, már nem szegényen és igazságban leszünk jelen Isten számára. Jobban figyelünk rájuk, mint Istenre.

Isten Jézus emberségén keresztül adja oda magát. Az isteni cselekvés és a szeretet elsőbbsége után lássuk a harmadik alapelvet, ami „alulról" támasztja meg a keresztény szemlélődő életet: Jézus emberségében találkozunk Istennel.

Istent senki sem ismeri. Egyetlen közvetítő van, Jézus Krisztus, valóságos Isten és valóságos ember. Ahogy Szent Pál mondja: *„benne lakik testi formában az istenség egész teljessége"* (Kol 2,9). Jézus embersége a legfőbb szentség, amin keresztül az istenség elérhetővé teszi magát az emberek számára. Hús-vér emberek vagyunk, és érzékelhető kapaszkodókra van szükségünk, hogy eljussunk a lelki valóságokhoz. Isten tudja ezt, s ez magyarázza a megtestesülés egész misztériumát. Jézus emberségének valamennyi oldala, még a látszólag legszerényebb, legjelentéktelenebb is hatalmas lehetőséget biztosít, hogy **kapcsolatba lépjünk Istennel**. Emberségének minden vonása – a legkisebb, a legrejtettebb is –, minden szava, cselekedete, gesztusa, **életének valamennyi szakasza**, kezdve attól, hogy megfogant Mária méhében, egészen a mennybemenetelig, kapcsolatot létesít az Atya és miközöttünk, ha ezt hittel befogadjuk.

Szemlélhetjük tetteit és gesztusait, elmélkedhetünk cselekedetein és szavain, földi életének valamennyi eseményén, nézhetjük az arcát egy ikonon, szeretettel kiejthetjük és szívünkben forgathatjuk a nevét… Mindez lehetővé teszi, hogy belső imát végezzünk azzal az egyetlen feltétellel, hogy nem intellektuális kíváncsiság, hanem szerető keresés vezet minket: *„Kerestem, akit szeret a lelkem"* (Én 3,1).

Igazából nem az értelmi megfontolások biztosítják, hogy teljesen befogadjuk Jézus emberségét, és ezen keresztül valóságos kapcsolatba lépjünk Isten kimeríthetetlen misztériumával, hanem a **hit**, mint isteni erény, vagyis az a hit, amit a szeretet mozgat. Keresztes Szent János hangsúlyozza, hogy egyedül ennek van meg a hatalma, a szükséges ereje ahhoz, hogy Krisztus személyén keresztül valóságosan bevezessen minket Isten Misztériumába. Csak a hiten keresztül érhetünk el Isten titkainak mélységéhez.

A belső ima megkezdésének egyik klasszikus módja az, amit Avilai Szent Teréz javasol: úgy éljünk Jézussal együtt, mint **egy baráttal, akivel beszélgetünk**, akit meghallgatunk: ***„Odaképzelheti magát Krisztus elé, s beleszerethet az ő szent emberi természetébe. Igyekezzék állandóan vele maradni, beszélgessen vele, adja elő neki, ha valamire szüksége van, panaszolja el neki bajait, ossza meg vele örömeit, ne feledkezzék meg róla, ha jól megy a dolga. Ez kitűnő módszer, s rövidesen nagyon előre segíti az embert."*** (Önéletrajz, XII. fejezet)

Isten a szívünkben lakik

Isten sokféleképpen van jelen, ami magyarázza, hogy különböző módszerek szerint imádkozhatunk. Ott van a **teremtésben**, amelyben szemlélhetjük, az **Eucharisztiában**, amelyben imádhatjuk, rátalálhatunk az **Igében**, ha a Szentíráson elmélkedünk...

De Istennek létezik egy olyanfajta jelenléte, aminek nagyon fontos következménye van az imaélet szempontjából: **Isten ott van a szívünkben**. Bennünk való jelenléte – ugyanúgy, mint a többi esetben – nem elsősorban a tapasztalat (persze fokozatosan azzá válhat, legalább néhány kivételes pillanatban), hanem a hit tárgya. Függetlenül attól, hogy érezzük-e vagy sem, a hit által biztos tudással tudjuk, hogy Isten a szívünk mélyén lakik. *„Nem tudjátok, hogy testetek a Szentlélek temploma?"* – mondja Szent Pál (1Kor 6,19). Avilai Szent Teréz is elmeséli, hogy ennek az igazságnak a megértése olyan megvilágosodást jelentett számára, ami mélységesen átalakította az imaéletét.

„Mert ha akkor úgy, amint most, megértettem volna, hogy lelkemnek ebben a kis palotájában oly nagy király lakik, azt hiszem, nem hagytam volna őt oly gyakran magára. Olykor mégiscsak vele maradtam volna, s vigyáztam volna arra, hogy a lelkem ne legyen olyan szennyes." (A tökéletesség útja, XXVIII. Fejezet)

Ezért van értelme a belső imára jellemző visszavonulásnak, elcsendesedésnek, egyedüllétnek. Különben a visszavonulás csak önmagunkba fordulás lenne.

A Szentlélek kegyelme által Isten bennünk lakik. ***„A lélek legmélyebb középpontja Isten"*** – mondja Keresztes Szent János. Ebben az igazságban találjuk meg annak igazolását, hogy a belső ima valamennyi formája a „szív imája". Az ember hittel leszáll a szívébe, s egyesül az ott lakó Isten jelenlétével. *„Ki hatol fel értünk az égbe, ki hozza le és hirdeti őket?... Ki kel át értük a tengeren?... Egészen közel van hozzád a törvény, a szádban és a szívedben."* (MTörv 30,12-14)

„Azt hiszem, be fogjátok látni, mennyire fontos a szórakozott lélekre nézve, ha felfogja ezt az igazságot s megérti, hogy társaloghat Atyjával és kedveskedhet neki anélkül, hogy fel kellene mennie az égbe, vagy pedig hangosan beszélnie. Akármilyen halkan suttogjon is, meg fogja őt hallani, hisz közel van hozzá." (A tökéletesség útja, XXVIII. Fejezet)

Amikor nem tudjuk, hogyan imádkozzunk, egészen egyszerűen így: vonuljunk vissza, teremtsünk csendet, lépjünk be a szívünkbe, szálljunk le önmagunkba, a hit által **csatlakozzunk a bennünk lakó Jézushoz** és maradjunk vele. Az Istennel való egyesülésnek ez a belső tere létezik, de sok ember nem is sejti, mert még soha nem lépett be ide, soha nem ment le ebbe a kertbe, hogy leszedje gyümölcseit. Boldog, aki felfedezi **Isten országát** saját magában, meg fog változni élete.

Igaz, hogy az emberi szív a nyomorúság és a bűn szakadéka, de ennél mélyebben ott van Isten. Avilai Teréz szerint az, aki kitart a belső imában olyan, mint aki vizet merít egy kútból. Bedobja a vödröt, de eleinte csak piszkos vizet húz fel. Ha azonban bízik és kitart, elérkezik a nap, amikor egészen tiszta vizet fog találni a saját szívében. *„Aki szomjazik, jöjjön hozzám és igyék, aki hisz bennem, belsejéből az írás szava szerint élő víz folyói fakadnak."* (Jn 7,38)

Ennek rendkívüli jelentősége van egész életünkre nézve. Ha a belső imában való kitartásunkkal felfedezzük a „szív helyét", gondolataink, választásaink és cselekedeteink, amelyek olyan gyakran lényünk felszíni rétegéből származnak (például aggodalmaink, idegességünk, hirtelen reakcióink...), lassanként a lélek mélyben található középpontjából fognak fakadni. Onnan, ahol a szeretetben egyek vagyunk Istennel. Egy új létmódhoz jutunk el, amelyben minden a szeretetből fakad, és így szabadok leszünk.

Három olyan alapelvről beszéltem, amelyek irányt adnak a belső ima alatt végzett tevékenységünknek: az isteni cselekvés és a szeretet elsőbbségéről, Jézus emberségéről, mint az Istennel való kapcsolat eszközéről, s végül Isten jelenlétéről a szívünkben. Mindezek segítségül szolgálnak, hogy jól éljük meg a belső ima idejét. Ahhoz azonban, hogy megértsük, mi is legyen az imánk, figyelembe kell vennünk a belső imaélet fejlődését, a lelki élet különböző szakaszait.

J. Philippe

Jézus imádkozik a Szentlélekért

„Ha szerettek engem, megtartjátok parancsaimat” (Jn 14,23)

Jézust szeretnünk kell, mert Ő Isten és a főparancs mondja, hogy Istent mindenek fölött és teljes szívvel, teljes lélekkel, teljes elmével és minden erővel kell szeretni. Ez az életünk célja és lényege. Ha szeretetem nincs, semmi se használ. De a szeretetnek gyakorlása és jele az Úr parancsainak megtartása. Ezt Isten kegyelme nélkül nem tudjuk megtenni. Szent Ágoston sokat küzdött életében a pelagiánus eretnekség ellen, amely azt vallotta, hogy Isten kegyelme nélkül is meg tudjuk tenni parancsait. Eredeti bűn nincs, így nincs rosszra hajló természetünk sem. Szent Ágoston bebizonyította, hogy a parancsok megtartásához is kell Isten kegyelme.

Az újkorban letagadják a természetfölötti életet. Csak a természetes élet van. Aztán sokan letagadják magát az Istent is, így hát parancsai sincsenek. A bűnöknek és a rosszra hajló természetnek tág kapukat nyitottak.

Az Atya és a Fiú ajándékait elsősorban a Szentlélek által adja. De adja a kegyelem lelkét magát is, a Szentlelket. Már láttuk Szent Lukács 2. fejezetében: *„Kérjetek és adnak nektek, keressetek és találtok, zörgessetek és ajtót nyitnak… A mennyei Atyátok a Szentlelket adja azoknak, akik kérik.”* Nem is kell mondanunk, hogy a leghathatósabban és a legtöbbször a mi isteni Közbenjárónk, az Úr Jézus kérte az Atyától a Szentlelket, az Ő adományát. Mivel a Szentlélek valóságos Isten, ezért végtelen Adománynak mondhatjuk. Jézus sokat imádkozott élete folyamán. A rövidre fogott evangéliumok is többször említik, hogy egész éjjeleket átimádkozott. Miértünk imádkozott és kérte az Atyától a Szentlelket. De ezt ígérte a jövőre nézve is. *„Én pedig kérni fogom az Atyát és más vigasztalót ad nektek, az igazság Lelkét, aki mindörökre veletek marad.”* Leginkább kérte a szenvedésével és kereszthalálával. Hisz elsősorban a kereszthalálával érdemelte ki nekünk a Szentlélek elküldését és azt, hogy mindörökre velünk marad. Danielou modern francia író mondja: „Jézus mennybemenetele után tíz napig kérte a Szentlélek elküldését. Ez a közbenjárás a mennyei Főpap első ténykedése.” De Jézus kéri a Szentlelket a keresztáldozat megújításával, a szentmisével is. Ezért Jézushoz csatlakozva a szentmisén vegyünk részt és kérjük a kegyelem és szeretet lelkét, a Szentlelket, Jézus szándéka szerint mindig az egész emberiség számára. Különösen törekedjünk szentmisét mondatni a Szentlélek kegyelméért! Kérő imáinknál soha se felejtsük el, hogy Jézus a világ Megváltója és Üdvözítője, mindenkiért föláldozta magát, mindenkiért könyörög. Jézussal egyesülve ezt tegyük mi is mindig. Imáinkban az egész emberiséget tartsuk szem előtt, ha egyesekért inkább imádkozunk is, mint a hozzánk tartozókért, haldoklókért, szenvedőkért, papokért és papi hivatásokért, stb.

De Jézus imádkozik és kéri a Szentlelket mindnyájunkra az Oltáriszentségben, amint a csendes templomokban az angyaloktól körülvéve jelen van. Így a szentséglátogatásnál ne felejtsük kérni Jézussal az Atyától a Szentlelket magunknak és mindenkinek. Minél nagyobb bizalommal és minél nagyobb szomjúsággal, Jézussal minél inkább egyesülve kegyelemben és szeretetben kérünk, annál hatásosabb lesz kérésünk. De távolról is meglátogathatjuk isteni megváltónkat, aki köztünk van éjjel, nappal.

Jézus mondja: *„Én kérem az Atyát és más Vigasztalót ad nektek.”* Azt válaszoljuk: Jézusom, Veled akarom kérni az Atyát, hogy e világnak adja a Szentlelket. Ragadj magaddal az imára, a kérésre a Szentlélekért. Tudod Te, Jézusom, hogy ismeretlen isteni személy a Szentlélek. Éppen ezért akarok Veled sokat könyörögni a Szentlélekért. Tudom, hogy nem hiába kérek. Tudom biztosan!

Seres Béla SVD

A családfán keresztül működő gonosz lelkek

1. Mit jelent a családfa és annak gyógyítása, szabadítása?

A családfa minden vérszerinti ősünket jelenti, de általában az előző hét generáció tagjaiért imádkozunk. Tágabb értelemben mindazokat magába foglalja, akik rokonságunkhoz tartoztak/tartoznak.

Gyógyítani azt kell, aki beteg. Szabadítani azt kell, aki megvan kötözve. A betegség nemcsak testi, hanem lelki, érzelmi is lehet. A két világháború, a hadifogolytáborok, a népirtások mérhetetlen fizikai és lelki sérüléseket okoztak őseinknek. Mivel Isten örök jelenben él, és mivel Ő betölti az egész univerzumot, lehetőségünk van arra, hogy meggyógyítsuk őseink sebeit és ezáltal leállítsuk azt a folyamatot, amely károsan befolyásolja életünket. Ugyanez áll a szabadításra is. A gonosz lélek a sérüléseken és a súlyos bűnökön keresztül lép be valakinek az életébe. Ha őseinket megkötözte a gonosz, előfordulhat, hogy ez továbbadódik generációkon keresztül, például öngyilkossági hajlam, alkoholizmus, rendetlen szexualitás, harag, stb. formájában. Jézus megváltása által van lehetőségünk arra, hogy őseinket (ezáltal magunkat is) megszabadítsuk a gonosz kötelékeitől. Ez egy nagy áldás, amit általánosan gyakorolnia kellene minden kereszténynek.

2. Ki vagyok és mit örököltem, honnan jöttem?

A jelenkorban nagyon elterjedt a materialista gondolkodás. Ezért nehezen tudjuk elgondolni, hogy az ember élete nem olyan zárt, mint egy darab kő. A család történetének eseményei (akár évszázadokra visszamenőleg) hatással vannak életünkre a jelenben. Isten kegyelméből a rossz hatásokat képesek vagyunk gyógyítani. Mark Wolynn leírja könyvében (Örökölt családminták), hogy egy napon észrevette, hogy gyengül a látása. Mikor elment az orvoshoz, ő azt mondta, nem tud segíteni, mert olyan fokú a szembetegsége, hogy nemsokára meg fog vakulni. Mark elutazott Indiába, hogy valami ázsiai gyógymódot találjon. Megtanult meditálni, minden stresszes gondolattól megszabadult. Végül találkozott egy szent emberrel, aki azt mondta neki: „Menj haza és békülj ki a szüleiddel." Ez megdöbbentette Markot. Hazament, hónapokon keresztül látogatta szüleit, tisztázódott minden félreértés és őszintén megszerették egymást. Ezután jött a meglepetés: Mark szeme teljesen meggyógyult. Elvégzett egy újabb egyetemet, előadásokat tart, könyveket ír, kedvelt előadó lett világszerte. Sok ember megtalálta nála a gyógyulást a transzgenerációs traumák gyógyítása által.

Az embert szeretetre kódolta Isten! Ha valaki szeretetben él, rendbe jöhet, meggyógyulhat fizikai és lelki betegségeiből. Arra a kérdésre, hogy ki vagyok, először mindenki a szüleire gondol. Én a szüleim gyermeke vagyok! De a szüleimnek is vannak szülei. Minden embernek van 2 szülője, 4 nagyszülője, 8 dédszülője és 16 ükszülője. Amikor megszületünk, 30 ember áll mögöttünk (és még sok más ősünk), akiknek az élete, traumái hatással lehetnek ránk. Magunkban hordozzuk az elmúlt 100 év fájdalmait és örömeit.

A II. világháború után ismerték fel, különösen azok utódainál, akik koncentrációs táborokban szenvedtek, vagy akiket megkínoztak, hogy az átélt traumák hatással vannak leszármazottaikra, a következő generációkra. Váratlan szorongások törtek unokáikra, pánikrohamok, rémálmokat éltek át, amiknek nem volt ésszerű magyarázatuk, mert rendezett családi közösségben éltek. Így született meg a pszichiátria új ága, a transzgenerációs traumák gyógyítása. A betegek azáltal gyógyultak, hogy megértették az összefüggést és azt, hogy nem hibásak a betegség kialakulásában. Ezután kifejezték szeretetüket őseik iránt, megbocsátottak nekik, hogy miattuk voltak a szorongásaik.

Nekünk, kereszténynek ezenkívül megvan az az előnyünk, hogy imádkozhatunk őseinkért és kérhetjük Jézust, hogy szent nevének hatalmával vágja el az öröklött szorongások vonalát.

Az évfordulós bajok esetében valószínűsíthető a démoni működés. John F. Kennedy nagyapja 1958. november 22-én halt meg. Kennedy 1963. november 22-én utazott Dallasba. A városba érve felnyitotta páncélozott autójának tetejét, hogy üdvözölje a tiszteletére összegyűlt tömeget. Ekkor érte a gyilkos golyó.

3. Szembenézni őseink traumáival

Amikor megvizsgáljuk őseink életét, találkozunk olyan bűnökkel, betegségekkel, amelyeket el akartak titkolni előttünk. Ilyen lehet az öngyilkosság, a pszichiátriai kezelés, a házasságtörés, az alkoholizmus, a gyilkosság, börtönbe zárás, stb. Szüleink vagy nagyszüleink szégyent éreznek az elődök bűnei miatt és nem akarnak beszélni erről. Meg kell értetni velük, hogy a gyógyítás szándékával foglalkozunk őseink problémáival s az irántuk érzett tiszteletet meg fogjuk őrizni (mert a bűnt megvetjük, az embert tiszteljük).

Ugyanakkor kérhetjük a Szentlélek útmutatását, hogy a családban tapasztalható gesztusokból, félszavakból, emlékekből ki tudjuk következtetni őseink életének fájdalmas eseményeit.

4. Mi okoz traumatikus sérülést?

Mindaz, ami megsebzi az ember lelkét. Mindaz, ami érzelmi megrázkódtatást, szenvedést okoz. Mindaz, ami megtöri szeretet-képességünket. A világháború alatt átélt félelmek, a fogolytáborokban átélt szorongások, az igazságtalan bántalmazások (kitelepítések, ÁVH kínzásai azokkal szemben, akik másképpen gondolkodtak, az 1956-os forradalom alatti-utáni megtorlások), de idetartoznak azok a bűnök is, melyeket a szeretet, a vallás vagy a család ellen elkövettek: válás, házasságtörés, családon belüli bántalmazás, ezoterikus-okkult gyakorlatok, istenkáromlások, gyűlölet, gyilkosság, öngyilkosság, abortusz, kirekesztés, elutasítás, átkozódás, bálványimádás, stb. Ezek a traumák és bűnök félelmeket, álmatlanságot, szorongásokat, rossz hajlamokat alakíthatnak ki, amelyek tönkretehetik az ember életét. Például öngyilkos nagyapa unokája öngyilkos gondolatokkal foglalkozik, amikor rossz iskolai eredményeket visz haza.

5. Hogy adódnak tovább a traumák és bűnös hajlamok?

A modern genetikai kutatások rávilágítanak arra, hogy a DNS elraktározza az információkat és továbbadja. A DNS alapstruktúrája nem változik meg, de a megnyilvánulása igen. Ez azt jelenti, hogy akár több száz évvel ezelőtt élt ősünk traumája is hatással lehet életünkre. Beszélnek még sejtmemóriáról, mely azt jelenti, hogy egyik sejt továbbadja a benne levő információt.

Mindezek mellett beszélhetünk még démoni átvitelről is. McNutt azt írja könyvében (Szabadíts meg a gonosztól), hogy vannak úgynevezett családi démonok, akik egy súlyos traumán vagy bűnön keresztül beépülnek a család vérvonalába és nemzedékeken át rombolják az ember fizikai és szellemi valóját. Manjackal atya leírja könyvében (Szabadulás a törvény átkától), hogy egy orvosnő abortuszklinikát hozott létre és éveken keresztül több ezer abortuszt végzett. Dédunokái mind terméketlenek lettek. Sok imádság, szentmise, jótékonykodás és megbocsátás után mind a hat házasságban gyermek született.

6. A diktatúrák démoni hatásai

Az elmúlt évszázadban két diktatúra különösen megterhelte az emberek életét: a kommunizmus és a nácizmus. Ezek a diktatúrák nemcsak elutasították Istent és az Egyházat, hanem önmagukat emelték Isten helyébe.

A kommunizmus magába foglalja az ateista tanrendszert, a keresztények üldözését. Kifejezett szándéka volt, hogy az Egyházat teljesen lerombolja. Félelmet keltett az emberekben és engedelmességet követelt. Hamis istenei voltak: Marx, Engels, Lenin, Sztálin, Rákosi.

A nácizmus hasonló volt ehhez. A fajelmélet, Hitler végső győzelem gondolata mindent megelőzött. Betiltották a vallásos egyesületeket, újságokat, könyveket, hogy egyedül a hivatalos ideológia uralkodjon. Aki másként gondolkodott, börtönbe került. Démoni megnyilvánulások: félelem, kontroll, lázadás, Isten elleni támadás, cinizmus, kegyetlenség, gyilkosság, megalkuvás, elutasítás jellemezte a társadalmat. Ezeket a démonokat és hatásokat meg kell tagadnunk, ha őseink részt vettek ezen diktatúrák működésében vagy terjesztésében. Meg kell bocsátani azoknak, akik a párt nevében kirabolták, tönkretették, megölték őseinket.

Katona István

(Részlet a Marana Tha sorozatban megjelent „Űzd el a farkasokat Pásztor!" című könyv második, átdolgozott kiadásából.)

Békét találtam a Kármelben

Tanúságtétel

1981-ben születtem Budapesten, egy katolikus családban. Kiskoromtól fogva rendszeresen jártam templomba, ahol hála Istennek olyan papunk volt, aki megszerettette velem a szentmisét és a hittanórákat.

Elsőáldozó még nála lehettem, de miután áthelyezték őt egy másik plébániára, az általa vezetett gyerek csoport lassan megszűnt, így nekem a plébánián a korosztályomban már nem volt társaságom. A többiek vagy jóval idősebbek, vagy fiatalabbak voltak. Nem sokkal később, 11 éves koromban, egy nyaralásunk alkalmával beleestem egy négytáblás üvegajtóba, ami össze-vissza kaszabolta az egyik karomat. Az üveg két ideget is elvágott, rohammentővel vittek be az ügyeletre, majdnem elvéreztem. Az ügyeletes orvos (akinek aznap talán a 43. esete lehettem) rosszul látta el a sérülésem, s ezért egy hónap múlva Budapesten megoperáltak. 7 órás műtét volt, idegátültetés a lábamból, majd pedig két évig jártam mindennap a Traumatológiai Intézetbe a fájdalmas utókezelésekre. Sokat szenvedtem, s ekkor rendült meg először és igazán mélyen a gyerekkoromban kialakult reményem és hitem. Nem értettem, hogy ha Isten jó és valóban szeret, akkor miért engedte, hogy mindez megtörténjen velem. Folyton azt kérdezgettem, hogy „Miért pont én?"

Azután 14 éves koromban diagnosztizáltak nálam egy súlyos bélbetegséget, amitől nagyon lefogytam, s innentől kezdve állandó, erős fájdalmaim voltak. Rengeteg gyógyszert kaptam, amelyeknek persze megvolt a mellékhatásuk is. Ekkor kezdtem el teljes erőmből lázadni Isten, minden és mindenki ellen. Nem voltam hajlandó elfogadni a betegségem, nem szedtem rendesen az előírt gyógyszereket, cigarettáztam, 16-17 évesen hétvégénként bulizni jártam és ittam, s mindezeknek persze újra és újra kórház lett a vége. Közben – hogy megfeleljek a szüleim elvárásainak – bérmálkoztam, de azután hátat fordítottam az Egyháznak. Egyre többször mulasztottam el a vasárnapi szentmiséket, és – habár időnként felszakadt a lelkemből Isten felé egy-egy segélykiáltás – már nem igazán tudtam hinni és imádkozni sem. Kb. 20 éves koromra jutottam el odáig, hogy elegem lett ebből a parttalan vergődésből, és elhatároztam, hogy csak azért is meggyógyulok. A szüleim sok helyre elcipeltek különböző természetgyógyászokhoz, de mivel nem tudtak rajtam érdemlegesen segíteni, eldöntöttem, hogy én magam indulok útnak. Először egy jóga csoportba kezdtem el járni, majd különböző meditációs központokban kötöttem ki.

Belesüllyedtem a New Age világába, és megismerkedtem az ezotéria mindenféle válfajával a kártyajóslástól a Reiki energiagyógyításig (amiből egészen a mesteri „beavatásig" jutottam), a kristálygyógyítástól az agykontrollig, a fehér mágiától a színterápiáig, stb. Zsákszámra olvastam az ezoterikus könyveket és kerestem, kutattam valami (vagy inkább Valaki) után, ami rajtam segíthet…

Ebben az időben hallottam meg a lelkem mélyén egy békés, szerető, atyai hangot, amelyik hívogatott, vonzott, de nem volt számomra formája és neve. Őt kerestem mindenben és mindenhol, mert tudtam, hogy engem csakis ő menthet meg. A szívem mélyén éreztem, hogy léteznie kell valahol a szeretet Istenének, de abban biztos voltam, hogy a Katolikus Egyházban nem találhatom meg. 2004.őszén olyan súlyos állapotba került a betegségem, hogy sürgősséggel megoperáltak. Életmentő műtét volt, nem sokon múlott. S akkor, ott az intenzív osztályon kiterítve – amikor mindenfelé csövek lógtak ki belőlem, a fájdalomtól alig tudtam beszélni és az életben maradásomért küzdöttem – éreztem meg először azt a békét és szeretetet, amit mindig is kerestem. Nem volt már vesztenivalóm, hiszen mindent el kellett engednem. Ott tapasztaltam meg a lelkemben először a szerető Atya jelenlétét, aki a tenyerén tartott, és nem engedte, hogy belezuhanjak a szakadékba, amely felé, habár nem tudatosan, de teljes erővel igyekeztem. Renge-

tegen imádkoztak értem, és ekkor tapasztaltam meg kézzelfoghatóan az imádság erejét is. Tudtam, hogy a sok-sok láthatatlan áldozat és fohász mentette meg az életem és a lelkem. Nagyon gyorsan kezdtem felépülni, és habár akkor még nem értettem, hogyan, de újra kapcsolatom volt Istennel. Kértem, hogy mutassa meg az utat, amerre mennem kell, ahol megtalálhatom Őt, mert az addig megismert „ezo-csoportokat" nem éreztem igaznak és hitelesnek.

Fél évvel a műtétem után, 2005-ben adódott a lehetőség, hogy csatlakozzak egy csoporthoz, amelynek tagjai egy általuk istenként tisztelt hindu guruhoz készültek kiutazni Indiába. Kapva-kaptam az alkalmon, hiszen akkor már jó ideje reinkarnációval foglalkoztam, és rajongtam mindenért, ami a hinduizmussal kapcsolatos. Az utazás 2006. januárra, 6 hét kint tartózkodásra volt tervezve. A kezelőorvosom persze – amikor közöltem vele a nagy hírt – rettentően haragudott, próbált lebeszélni és megmondta a családomnak, hogy én élve onnan nem fogok visszatérni. Mivel éppen csak, hogy felépültem egy életmentő műtét után, speciális oltásokat pedig nem kaphattam, ezért az utazás az amúgy is gyönge immunrendszerem számára végzetes lett volna. Engem persze mindez nem érdekelt, hiszen csak Indiára tudtam gondolni, a mesék országára. A szüleim teljesen kétségbeestek, és a csöndes háttérben szinte „országos" imahadjáratot indítottak. Kérték Istent, hogy lépjen közbe és tegyen csodát az életemben, akadályozza meg ezt az őrültséget. Az imájuknak nemsokára meg is lett a gyümölcse, mert az utazás előtt pár héttel furcsa nyugtalanság vett erőt rajtam. Éreztem, hogy a vesztembe rohanok.

Egyik reggel, amikor felébredtem, a lelkemben megjelent egy kép: egy hindu gurut láttam, előtte a fehér ruhába öltözött, őt imádó és hajbókoló tömeget, s a guru egyszer csak felém fordult és egyenesen rám nézett. A szeme lángolt és olyan gonosz düh áradt belőle, amelyhez foghatót azelőtt még csak elképzelni sem tudtam. Ekkor, mintha a képet középen elvágták volna, a guru mögött iszonyatos sötétséget és lángtengert láttam. Nagyon megijedtem, hiszen nem hittem előtte a gonosz létezésében, és kinevettem, ha valaki erről, vagy a pokolról beszélt. Még aznap telefonáltam az utazási irodába, és három napon belül vissza is váltották a repülőjegyemet.

Néhány héttel később pedig – az erről mit sem sejtő rokonaim – elhívtak egy lelkigyakorlatra (Fülöpkurzus). A Katolikus Egyház közelébe sem akartam menni, de az elmúlt hetek eseményei annyira összezavartak, hogy kétségbeesve kerestem valamilyen „új" kapaszkodót, így hát elmentem. 2005. decemberében, azon a lelkigyakorlaton, hosszú évek keresése, szenvedése és küzdelme után végre rátaláltam a szerető Atyára, az én Istenemre. Úgy éreztem, hogy végre hazataláltam, újra otthon voltam az Egyházban. A szüleim is elkísértek, és számukra is megerősítő, megújító volt az a néhány nap. A lelkigyakorlat végén kiosztottak mindnyájunknak egy-egy felajánló imádságot tartalmazó papírlapot. Az imában átadhattuk az életünket Jézusnak. Mindhárman megtettük… Amikor hazamentünk, mindent összetörtem otthon, ami addig rabságban tartott és behálózta az életem. Kidobtam a jóskártyákat, az ezoterikus könyveket, az indiai meditációs cd-ket, az ékszereket, a kristályokat, a füstölőket, stb. Nyolc nagy kukazsáknyi szemét lett az addigi életemből és mindabból, amit a magaménak hittem.

Ekkor ismertem meg azt a szerető és befogadó közösséget (Új-Jeruzsálem), amely igazi keresztény családommá lett. Olyan hiteles és mélyen hívő, Istent kereső emberekkel találkozhattam, akiknek az életpéldája a mai napig meghatározza a gondolkodásomat és az értékrendemet. Mindig hálás leszek nekik, mert hiszek benne, hogy éppen ez a kereszténységünk lényege: elsősorban a szent életpéldánkkal és imádságunkkal kell segítenünk egymást Isten felé, s a szavak csak ezután következhetnek. Ebben az időszakban tapasztaltam meg először kézzel foghatóan a Szentlélek élő működését, Aki lassan átformálta a gondolkodásomat, megtisztította az érzelmeimet, és elvezetett egészen az Egyház szívébe (a Kármelbe).

Október 1-re, Lisieux-i Szent Teréz ünnepére esett a választásom. Előtte szerettem volna valahová elutazni, elcsöndesedni, s egy barátom a Magyarszéki Kármelt ajánlotta nekem. Fogalmam sem volt róla, hogy milyen a kolostori élet, azelőtt nem voltam még ilyen helyen, s azt sem tudtam, hogy Magyarországon létezik egyáltalán Kármel. Mindent megszerveztek helyettem, nekem csak el kellett jönnöm. S itt a kápolna csöndjében imádkozva kaptam meg Istentől a választ, amely végleg megpecsételte az életem: **„Itt várok rád, itt lesz a helyed."** Olyan volt ez a pillanat, mint a megtérésem. Végre hazaérkeztem. Gondolatban belehelyeztem a szívem Jézus mellé a tabernákulumba, hogy Ő őrizze, s onnan már soha senki ne vihesse el. Ott dobog azóta is Vele, az Egyház szívében elrejtve. Fél év múlva beköltözhettem a kolostorba, s akkor már biztosan éreztem, hogy itthon vagyok, s innen – ha Isten megengedi és alkalmassá tesz rá – már csak a Mennyországba megyek el. Tudtam – ahogy Edit Stein írta egyik levelében –, hogy **a mi hivatásunk az, hogy Isten előtt álljunk mindenkiért**.

Sára nővér

Ima az EGYHÁZ és a CSALÁD megújulásáért

Drága Mennyei Atyánk!

Dicsőítünk és magasztalunk Téged szeretetedért és irgalmadért, amit kiárasztottál ránk, és a kinyilatkoztatás lelkéért, mely működik bennünk, hogy feltárjon minden rejtett bűnt – a sajátunkat és az előző nemzedékekét.

Most Jézus Krisztus nevében hatalmat gyakorolunk a családon belül működő minden gonosz lélek felett, minden generációs kötelék felett, minden öröklött fogyatékosság felett, genetikai vagy vér szerinti fogyatékosság felett, minden gonosz hajlam felett, melyeket a családfánkon keresztül-, vagy azon a lelki családon keresztül örökölhettünk, amelyhez tartozunk. Köztük az egyházon belüli hibák felett is, melyek szintén hatással lehettek személyesen ránk.

A hit által, melyet Te adsz nekünk, Atyám, ellene mondunk minden bűnnek és minden gonosz erőnek, mely a bűnbe vezet. Fiad, Jézus Krisztus szent nevében parancsolunk minden gonosz léleknek, minden köteléknek és minden megnyilvánulásuknak, hogy távozzanak az életünkből. Jézus ugyanezen hatalmával lerázzuk a gonosz erejének bilincseit magunkról és családunkról, és összetörjük azt, amit egyébként a leszármazottaink örökölhetnének.

Könyörögve kérünk, segíts nekünk megvalósítani a Te tökéletes akaratodat, és töltsd teli a szívünket és elménket a Te dicsőítéseddel, miközben elfogadjuk gyöngéd irgalmadat. Köszönjük, Urunk, a teljes gyógyulást és szabadítást, Jézus drága nevében. Ámen."

Könyörüljön rajtunk a Mindenható Isten, bocsássa meg bűneinket és vezessen el az örök életre!

Úr Jézus, kérjük a Te szent Véred oltalmát mindannyiunkra és ennek a helynek még a legkisebb zugára is.

Úr Jézus, szentséges Véreddel mosd tisztára gondolkodásunkat, annak minden szétszórtságával, testünket annak minden betegségével és sebével együtt, amelyek megbénítanak minket. Urunk Jézus Krisztus mindent átadunk Neked.

(Most **gondolj azokra, akiknek meg kell bocsátanod**. Bocsáss meg és fogadd el a megbocsátást! Mindent moss tisztára Jézus drága szent Vérében!)

Urunk, élő Istenünk, mennyei Atyánk, Úr Jézus, Megváltónk, Szentlélek Úristen, Urunk és Éltetőnk, aki megszentelsz minket, dicsőítünk Téged, magasztalunk Téged, imádunk Téged, mindenkor dicsőség legyen Nevednek. A Te Fiad, Jézus drága, szent Vére legyen rajtunk hetedíziglen. Moss meg minket, tisztíts meg minket, újíts meg minket, hogy az Atya gyermekei legyünk. Tisztuljon meg a szívünk, gondolkodásunk és testünk a Te irgalmad és könyörületességed által. Ámen.

Miatyánk...

Add meg nekünk ma azt a kegyelmet, hogy a Te szereteted és Gondviselésed oltalmában **újjászülessünk és éljünk**. Adj nekünk tiszta és alázatos szívet megtestesülésed titkainak átelmélkedésére. Térítsd meg szívünket, hogy a helyes úton járjunk! Adj nekünk szeretetet igéd iránt! Az élő Isten igéje újítsa meg az egyházban a missziós buzgóságot azért, hogy minden ember megismerjen Téged, valóságos Istent, valóságos Embert, aki értünk a mennyből leszálltál! Erősítsd meg az ökumenikus mozgalmat, hogy mindannyian egyek legyünk a Szentlélek ereje által és megtapasztaljuk a Te szeretetedet. Te ragyogj át minden emberen! Adj életet mindazoknak, akik Téged őszinte szívvel keresnek!

Add meg minden szívnek, hogy rád találjon! Szűz Mária, Isten Anyja, Szent József, Szent Mihály, minden angyalok és szentek, könyörögjetek érettünk!

Urunk, taníts meg minket arra, hogy a Te országodat és annak igazságát keressük!

Urunk, taníts meg minket arra, hogy növekedjünk a Te igédben! Urunk, add meg nekünk a dicsőítés ajándékát! Urunk, add meg nekünk és azoknak, akikért könyörgünk, a gyógyulás ajándékát!

(Mondd többször egymás után: **Köszönöm Jézus, dicsőítelek Jézus!** Imádkozhatsz nyelveken is.)

Áldj meg, Urunk, és tölts el Szentlelked erejével **minden püspököt és minden papot, minden szerzetest és világi hívőt**! Áldj meg, Urunk, minden egyházközséget és lobbantsd lángra a Szentlélek tűzével! Áldj meg, Urunk, minden lelkigyakorlatos központot és mindazokat, akik prédikálnak, hogy Szentlelked vezesse őket! Áldj meg, Urunk, mindenkit, aki a Te szőlődben munkálkodik! Áldd meg, Urunk, mindazokat, akik a hozzád vezető úton kitartanak!

(Mondd többször egymás után: **Köszönöm Jézus, dicsőítelek Jézus!** Imádkozhatsz nyelveken is.)

Irányítsd Urunk mindazok gondolkodását a béke útjára, akik vezető feladatot látnak el. Vezesd Urunk társadalmi helyzetétől és műveltségétől függetlenül Isten egész népét! Vezess Urunk sok fiatalt, hogy kövessék hívásodat! Áldd meg, Urunk, mindazokat, akik az evangelizálásban tevékenykednek! Áldj meg, Urunk, minden szétszakadt családot és egyesítsd őket a Te szeretetedben!

(Mondd többször egymás után: **Köszönöm Jézus, dicsőítelek Jézus!** Imádkozhatsz nyelveken is.)

Áldd meg, Urunk, azokat a fiatalokat, akik nem tudják, hogyan birkózzanak meg az életükben felmerülő feszültségekkel! Távolíts el Urunk minden ártalmas politikát a nevelési intézményekből és töltsd el azokat a Te békéddel és szereteteddel! Segíts Urunk minden tanárnak, hogy megértsék a fiatalokat, s hogy Isten igéje által vezessék őket! Add Urunk, hogy minden ember a Te dicsőségedre végezze munkáját és ne csak a pénzért dolgozzon! Áldd meg, Urunk, mindazokat, akiknek nincs gyermekük és ezért aggódnak jövőjükért!

(Mondd többször egymás után: **Köszönöm Jézus, dicsőítelek Jézus!** Imádkozhatsz nyelveken is.)

Urunk, minden jóakaratú ember Atyja, adj jó szándékot minden szülőnek és gyermeknek! Segítsd Urunk megtérni azokat, akik az egyháztól és szentségektől távol élnek! Áldd meg mindazokat, akik elhagyták családjukat és add, hogy visszatérjenek! Áldj meg minden embert, aki kétségbeesett, hogy új remény ébredjen bennük! Áldd meg azokat, akiket öngyilkosság kísért, hogy reménységben éljenek!

(Mondd többször egymás után: **Köszönöm Jézus, dicsőítelek Jézus!** Imádkozhatsz nyelveken is.)

Áldd meg, Urunk, mindazokat, akik krónikus betegségben szenvednek! Áldd meg, Urunk, mindazokat, akik Veled és Szent Igéddel szembeszegülnek és vezesd őket a megtérés útjára! Úr Jézus add meg nekünk azt a kegyelmet, hogy ellenségeinkért imádkozzunk és áldjuk őket! Tölts el Urunk minden fogságban szenvedőt a Te együtt érző szereteteddel és add meg nekik a megbocsátás ajándékát! Áldd meg, Urunk, mindazokat, akik ösztöneiknek élnek és akik házasságtörést követtek el és vezesd őket a megtérés útjára!

(Mondd többször egymás után: **Köszönöm Jézus, dicsőítelek Jézus!** Imádkozhatsz nyelveken is.)

Végy el Urunk gyermekeidtől minden gőgöt, gyűlölködést, önzést, hűtlenséget és tölts be minket a Te megbocsátó szereteteddel! Áldd meg, Urunk, mindazokat, akik mindenféle babonát követnek! Add, hogy rátaláljanak a hitre az egyetlen igaz Istenben! Áldd meg mindazokat, akik betegek, gyógyszerfüggők, alkoholisták, erős dohányosok és adj nekik egészséget és békét a szívükbe! Szabadítsd meg Urunk mindazokat, akik gyógyszerfüggők, alkoholisták vagy erős dohányosok! Adj Urunk munkát és megélhetést a munkanélkülieknek!

(Mondd többször egymás után: **Köszönöm Jézus, dicsőítelek Jézus!** Imádkozhatsz nyelveken is.)

Vond be Urunk a **plébániai közösség minden tagját** a megújulásba!

Áldj meg, Urunk, **minden elvetélt magzatot és szüleiket** is! Segíts a szülőknek, hogy engeszteljenek az abortuszért! Segíts minden olyan gyermeknek, aki elvesztette szüleit, hogy megtapasztalják Isten szeretetét!

Áldj meg minden olyan szülőt és gyermeket, akiknek nincsen otthonuk és nincs miből élniük!

Áldj meg minden olyan **gyermeket, akit bántalmaznak** és kihasználnak! Áraszd, Urunk, együttérző szeretetedet az özvegyekre és árvákra! Segíts, Urunk, minden idős embert, akiknek senkijük sincs, aki törődjön velük és gondoskodjon róluk! Segíts, Urunk, mindazoknak, akik lehangoltak és szellemileg zavartak!

(Mondd többször egymás után: **Köszönöm Jézus, dicsőítelek Jézus!** Imádkozhatsz nyelveken is.)

Áldd meg a **fiatalokat, akiknek nehézséget okoz életformájuk** megváltoztatása! Áldd meg azokat, akik lelkileg összetörtek, és elvesztették életkedvüket és különösen azokat, akik nem mentek férjhez vagy nem nősültek meg! Áldd meg, Uram, azokat, akik házasságban élnek és egyesítsd őket a Te szeretetedben! Imádkozunk Urunk azért, hogy gyermekeiket a Te Igéd és Te parancsaid szerint neveljék.

Áldd meg, Urunk, azokat, akik **jómódban élnek**, de nem osztják meg javaikat, akik tehetségesek, de tehetségüket nem a Te dicsőségedre használják és vezesd őket a megtérés útjára!

(Mondd többször egymás után: **Köszönöm Jézus, dicsőítelek Jézus!** Imádkozhatsz nyelveken is.)

Áldd meg, Urunk, mindazokat, akik a világi javakhoz ragaszkodnak, s akik nem működnek együtt Veled!

Áldd meg, Urunk, mindazokat, akik **hirtelen halnak meg** anélkül, hogy a jó halálra felkészültek volna!

Áldd meg, Urunk, a **lelkeket a tisztítótűzben**, akikért senki sem imádkozik! Áldd meg mindazokat, akik úgy érzik, hogy olyan ember ellen vétettek, aki már meghalt! Mennyei Atyánk, küldd el Szentlelkedet és töltsd be gyermekeid szívét!

(Mondd többször egymás után: **Köszönöm Jézus, dicsőítelek Jézus!** Imádkozhatsz nyelveken is.)

Jézus add meg nekünk a Szentlelket, add meg nekünk, hogy ráébredjünk bűneinkre! Jézus alakítsd a szívünket a Te szíved szerint! Jézus adj nekünk együttérzést! Jézus, áldd meg az egész világot!

(Mondd többször egymás után: **Köszönöm Jézus, dicsőítelek Jézus!** Imádkozhatsz nyelveken is.)

(Bejezésül mondd el a Szentlélek litániát!)

Mary Usha nővér

PRÓFÉTAI ÜZENET

a végső időkről

II/1. rész

Ahogy a mai világot figyeljük, úgy tűnik, itt állunk minden idők legnagyobb válságának küszöbén. Isten ítéletei gyors egymásutánban követik egymást – tűz és vér, földindulás háborúval és vérontással. Minket nem érhetnek meglepetés gyanánt ezen nagy és döntő események, mivel az evangélium mindezeket leírta (Mt 24,1-44).

A válság fokozatosan lopakodik be közénk. A Nap süt az égen, szokásos körforgása szerint jár, és az ég még mindig hirdeti Isten dicsőségét. Az emberek „esznek és isznak, ültetnek és építenek, házasodnak és férjhez mennek". A kereskedők adnak és vesznek. Az emberek könyökölnek, a legmagasabb helyekért versengenek. A gyönyörök szerelmesei még tolonganak a színházakba, a szórakozóhelyekre és a szerencsetanyákra. Csak az számít, hogy minél magasabbra hágjanak az izgalmak, miközben a próbaidő a lejártához közelít, és minden egyes ember ügye csakhamar véglegesen eldől. A Sátán látja, hogy rövid az ideje. Valamennyi eszközét munkába állította az emberek megtévesztése, elhitetése, megkötözése és varázslata alatt tartása érdekében, míg próbaidejük egyszer csak lejár, és a kegyelem ajtaja örökre bezárul.

A törvényszegés csaknem betöltötte a mértéket. Zűrzavar uralja a világot, és hamarosan nagy félelem köszönt be. A vég nagyon közel van. Nekünk, akik ismerjük az igazságot, fel kell készülnünk arra, ami nemsokára, mint valami elsöprő erejű meglepetés, tör a világra.

Ma, amikor mindent a gonoszság ural, tudhatjuk, hogy az utolsó nagy válság elérhető közelségben van. Amikor Isten törvényének semmibevétele majdnem általános, amikor népét szorongatják és nyomorítják embertársaik, az Úr közbe fog lépni.

Nagy és ünnepélyes események küszöbén állunk. Jövendölések teljesednek be. Világunkban mindent nyugtalanság hat át. Háborúkról és háborúk híreiről hallunk. A nemzetek gyűlölködnek, és eljött az az idő, hogy mindenki meg fog ítéltetni (Jel 14,7). Az események egymást váltják, hogy előkészítsék az Isten napját, amely nagy sietséggel közeledik. Mondhatni, alig egy pillanatnyi idő maradt. De míg nemzet támad nemzet és ország ország ellen (Mt 24,7), nem kerül sor az egész világra kiterjedő ütközetre. Az égnek négy szelét pedig visszatartják, míg Isten szolgáit meg nem pecsételik a homlokukon. A föld hatalmai ekkor felvonultatják seregeiket a végső nagy ütközetre.

Isten Lelke visszavonul a Földről

A Szentlélek, aki mindeddig visszatartotta a szeleket, már most megkezdte a Földről való visszavonulását. Szélviharok, viharok, förgetegek, tűz és vér, szerencsétlenségek földön és vízen sorjáznak gyors egymásutánban. A tudomány igyekszik magyarázatot találni ezekre. A körülöttünk sűrűsödő jeleket – amelyek Isten Fia közeli visszatéréséről adnak hírt – sok mindenre visszavezetik, csak épp az igazi okra nem. Az emberek képtelenek észrevenni az angyali őröket, akik visszatartják az égnek négy szelét, hogy ne fújjanak a földön, míg meg nem pecsételik az Úr szolgáit (Jel 7,1), ám midőn Isten arra utasítja angyalait, hogy engedjék el a szeleket, olyan viszályok színtere lesz a világ, amit el sem lehet képzelni.

A napok, amiket élünk, ünnepélyesek és jelentősek. Isten Lelke lassan, de biztosan visszavonul a Földről. (Németországban, Angliában, Franciaországban templomok százait zárják be vagy rombolják le.) Csapások és ítéletek zúdulnak azokra, akik megvetik a menny kegyelmét. A földön és vízen történő szerencsétlenségek, a társadalom nyugtalan állapota, a háborús készültség mind-mind baljóslatú. Ezek még nagyobb horderejű események közeledését vetítik előre. A gonosz eszközei egyesítik erőiket és mindinkább megerősödnek. Az utolsó nagy válság idejére készülnek. Hatalmas változások mennek végbe hamarosan a világban, és a végső hadmozdulatok gyorsan lezajlanak.

Közel van az idő, amikor olyan bánat száll e világra, amit ember készítette balzsam nem lesz képes gyógyítani. Isten Lelke visszavonul a Földről. Gyors egymásutánban sorjáznak a szerencsétlenségek földön és vízen. Milyen gyakran hallunk földrengésekről és szélviharokról, tűz és áradás okozta pusztításokról, amik mind hatalmas veszteségeket okoznak emberéletben és anyagiakban! E szerencsétlenségek a természet megbomlott és szabályozatlan erőinek szeszélyes kitöréseinek tűnnek, mindenestül kívül esve az emberi hatókörön; mindazonáltal mindből egytől egyig Isten szándéka olvasható ki. Ezek is azon eszközök közül valók, amik által igyekszik felrázni az embereket, hogy legyenek tudatában a veszélynek.

Az emberek vakságukban fejlődésükkel és tudományukkal büszkélkednek, de az angyali őrök azt látják, hogy a föld telve van romlottsággal és erőszakkal. Világunk légköre a bűn miatt olyanná vált, mint egy pestises város levegője.

E.G.W.

Az IMA

V/5. rész

Az IMA szükséges keresztény életünkhöz

Mi az, amit a „szükséges” szó jelent? Mikor mondom valamire, hogy szükséges? Akkor, amikor az a dolog betölti valamely életigényemet. Az életet fenn kell tartani, az életet élni kell, és ennek megvannak a maga nélkülözhetetlen feltételei. Ami ezeket nekem biztosítja, az szükséges. A növény elpusztul, ha elzárom a napfénytől, a levegőtől, a víztől. Mert ezek élet szükségletei. Megértem, hogy a növény nem élhet, ha ezektől meg van fosztva. Élete abból a kémiai folyamatból áll, melyet a napsugár indít el. Az állat elpusztul táplálék hiányában. Megértem, hogy elpusztul, mert életének lényeges feltétele, hogy a táplálék anyagából újraépítse szöveteit. Létéhez tehát szükséges a táplálék. Ezeknek az anyagi szükségleteknek az értelmét kell átvinni a lelkiekre, ha világosan akarunk látni. Mert egész gondolkodásunk arra van berendezve, hogy ezeken az anyagi szimbólumokon át váljanak világossá előtte a szellemi valóságok. Az emberi léleknek is kell levegő, kell táplálék, mert életének lényeges feltétele, hogy benne átalakulások, növekedések, fejlődések menjenek végbe, melyek nélkül erőtlenné válik és elsorvad.

A lélek levegője az ima. Amikor imádságos lelkületben vagyok, akkor körülveszem magam olyan levegővel, melyből életet lélegzik a lelkem. Ha ezzel a lelkülettel közeledem Istenhez és szentjeihez, akkor ezt a levegőt napfénnyel sugároztatom át, és belőle életerőt merítek. Ha ezzel a lelkülettel áldozni megyek, s ezt olyan jól teszem, amennyire csak gyarlóságom megengedi, akkor valóságos lelki növekedést nyerek, hiszen maga az Úr költözik belém. Átszellemülök ebben a közelségben. Ez a közelség ellenáll anyagiasságomnak, eltölt engem, mint ahogy a növényt a nap tölti energiájával, s ez a töltés éltet engem, lelkibbé tesz, mint voltam, átjár és megújít, mint táplálék.

Ezek a szimbólumok éppen úgy beszélnek, mintha egyenesen a lelki dolgok megértésére volnának szánva. Vajon lehet egyszerű emberi ötlet, hogy ezek a szimbólumok oly beszédesek? Lehet az merő véletlen, hogy az emberi elme az anyagi dolgokba belelátja a maga lelkiségét, s itt e szimbólumsorozatot, napfényt, levegőt, táplálkozást átkapcsolja a lelkiekre, és megértésében segítségül hívja?

Minden értelmezésünk ebbeli értéke azon múlik, vajon először van-e az anyagi lét, a fizikai élet tényei, és az ember teszi-e át e tényeket a szellemi szférába, hogy velük érthetőbbé tegye a maga szellemi létét; vagy tudjuk, hogy a szellemiség van előbb, és ezért van ilyen szimbólum-készen alkotva a természet, azért ilyen magyarázó természetű a fizikai élet, az állat, a növény, mert bennük isteni gondolat szállt az anyag fölé, és már eleve léleknek szánt életet teremtett belé? Soha az élet és lélek nélkül való anyag nem mintázná a szellemet, ha nem szellemi létező gondolata lenne, és soha belőle szimbólumot nem alakíthatnánk a lelkiek megértésére, ha nem a lélek terve szerint készültek volna. Magyarázataink tehát az élő anyagban megtestesülő lelki szándék felismerései.

Azért ismerem fel az anyagvilágban szellemi életem szimbólumait, mert lelkem annak az Istennek a képére van teremtve, aki az anyagi világba életet lehelt. Egyetlen isteni gondolat termelte lelkemet és testemet, és tette érthetővé számunkra egyiket a másikon át. Ha mondom: lelkem levegőt kér, ez a levegő néki az imádság. Ha mondom: lelkem enni kér, ez az eledel neki az Úr asztalán van. Tudom, hogy az én ételt adóm az Isten, kenyerem maga a Krisztus.

A világ egyetlen kézből való, egy Isten gondolata, azért van így gondolva, hogy az anyagvilág elménknek magyarázatul szolgáljon a szellemiekhez. Azért van így gondolva, hogy istenkapcsolatomat e

képeken át is megtaláljam. Minden gondviselésszerűen van összeállítva. Minden arca a világnak, mely szembenéz, velem, arra van teremtve, hogy szemléletén át egyesülni tudjak Istennel.

Amiért a növénynek levegő, napsugár, nedvesség kell, amiért enni és inni kell, amiért lélegzeni és melegedni kell, azért kell imádkoznom is. Minden életerőt elvonok a lelkemtől, ha nem imádkozom. Minden szellemi értéktől elzáródom, élet-érdekeitől fosztom meg lelkemet, ha nem imádkozom. Az ima nélküli lélek fonnyad, szárad, mint a fénytelen, táplálék nélküli tenyészet.

Megkérdezi-e valaki, miért kell naponta enni? Nem, hanem naponta eszik. Teste kérdezés nélkül követel és engedelmességre szorítja őt. A növény nem filozofál, hanem kitárul a nap felé. Az élet nem töpreng azon, vajon komolyan kell-e vennie fennmaradásának feltételeit, és nem lehetne-e azokból valamit lealkudni. Ilyen megalkuvás nélkül való biztonsággal kell imádkoznom. „Aki imádkozik, bizonyosan üdvözül, s aki nem imádkozik, bizonyosan elkárhozik." Az ima a lélek mindennapi kenyere, éhen hal, ha elvonják tőle.

Amikor imádsághoz fogunk, töltsön el bennünket az a meggyőződés, hogy életünk legfontosabb pillanatát éljük. Létünk csúcspontján állunk. Alkothat a művész oly remekművet, hogy a történelem minden korban megemlékezik róla, elenyésző csekély ez a remekmű ahhoz képest, amikor egy egyszerű, tiszta lélek letérdel, és azt mondja: Miatyánk! Nagy igazság ez, melyet a valóságba bele kell építenünk, életünk lényeges alkotóelemévé kell tennünk, szüntelenül munkába kell tartanunk: nincsenek a léleknek az imánál fontosabb, értékesebb, s az egész mindenség számára kiváltságosabb percei, mint az imádság ideje.

A politikusok történelmet készítenek, társadalmakat, nemzeteket alakítanak újjá, de minden tettük ennek a világnak a határain belül van, nem lehet őket összemérni azzal, hogy egy emberlélek most átlépte e korlátot, és kapcsolatba lépett Istennel. Ez egy más rendű világnak más rendű eredménye. Ha ezt tömegesen egy célra tennénk, ha imahadjárataink ereje mélységes indításokból fakadó, lüktető, eleven, izzó lélekkel volna megalapozva, ha élne bennünk az a hit, amit Krisztus kíván az imádkozótól, amikor a hegyről és a szederfáról beszélt, az egész világot átformálhatnánk Isten szándékai szerint.

Az imában nemcsak önmagunkkal vagyunk. Nem vagyunk a saját lelkűnkbe zárva. Ha imádkozom, egy vagyok a többi imádkozóval. Ha nem is tudom, hol vannak, kik imádkoznak, tudom, hogy sokan vagyunk. Sokan mondjuk: Miatyánk, ez a sokak által mondott egyetlen hívó szó, mint egyetlen földi sóhajtás indul az Isten felé. Amikor Istennel kapcsolatba léptem, minden tiszta lélekkel egy vagyok, velük találkozom Istenben. Sohasem imádkozom egyedül, én, magában álló kis porszeme a világnak, mindig együtt imádkozom másokkal, nem lehet Istent egyedül keresni. Egy vagyok a többi keresővel, imám benne van az övékben, és imájuk benne van az enyémben. Szentáldozásaimra örömtől rezzen meg az angyali kar, velem áldoznak mindnyájan. Ez lelkem otthona, a lélek erre alkottatott, az együttlét az ő eleme, ez a belső összetartozás, szellemi egység, mely a szentek közösségének hitvallásában jut formához igazságaink között.

A lelkek közössége a tiszták egysége, melyből nem lehet kiszakadni, míg a lélek ép és romlatlan. Csak a bűn szakít ki ebből a szent közösségből. Az erkölcsi tisztaság engem a szent világpolgárság tagjává tesz, melynek határai tágabbak a föld tereinél, melynek „otthona" van mindenütt, ahol a tiszta lélek öntudata él. E szent lélek-társadalom a minden lelkek korláttalan közös hazája, melynek országa a mindenség, és törvénye az Isten akarata. Beletartozik mindenki, aki szent idelent, mindenki, aki szent ezen az életen túl, tehát minden tiszta lélek, aki valaha élt a földön. Ebben a nagy, beláthatatlan egységben együtt vagyok mindazokkal, akik elköltöztek, akikről azt mondom, hogy „voltak", de akik megvannak, és lelkűk közösségében Istenben együtt vannak velünk.

Ebbe a megszentelt lélektársadalomba olvaszt az imádság. Ennek hazának leszek a fia. Otthon-érzésem kitágítása ez. Szeretem szülőföldemet, hazámat, mert ott van a testemnek, földi létemnek otthona. Szeretem az emberiséget, mert a földön van emberi mivoltomnak az otthona. Örökkévalóságomban azonban ezeknél is tágabb otthon vár, melybe haza kell mennem, s ez a Szentek Országa, akkor majd a Lelkek Mindensége. Ezzel a hazával ismerkedem az imádságban. Aki nem imádkozik, az innen ki van zárva.

Az ima határátlépési engedély a természetfölötti világba. E jogok és kötelességek gyakorlásának közege az imádság. Tényei a szentségek vételének cselekedetei. Aki azt hiszi, hogy szentségek nélkül is boldogul, végzetesen téved. Úgy tesz, mint az, aki valakit szeretetéről akarván meggyőzni, így beszél: „Nagyon szeretlek, de nem keresem a közelségedet, nem

kívánom a veled való közvetlen kapcsolatot, nem vagyok kíváncsi a lelkedre, nem igénylem, hogy szorosabb közelségbe kerüljek veled." - Mit gondolnánk az ilyen szeretetről? Ha valaki ilyen szeretetet ajánlana nekünk, azt válaszolnánk: „Nem hiszek a szeretetedben, mert akit én szeretek, azt mindenestül akarom, testét, vérét, lelkét, mindenét akarom, Vele akarok lenni, benne akarok élni, legjobban szeretném, ha nem is volna választófal közöttünk, és akadálytalan és korlátlan volna az érintkezésünk."

Aki így szereti Istent, az érti, hogy a szentségek ennek a szeretetnek a megvalósítására valók. Mert a szentségek ilyen szeretetből fakadnak. Krisztusnak irántunk mindörökre kielégíthetetlen isteni szeretete teremtette őket. Bennük engemet önmagává akar változtatni. Azt akarja, hogy igazi Krisztus-másolatként járjak itt a földön. Meg akarja ismerni a lelkemen az ő bélyegét, karunkon és szívünkön az ő pecsétjét, és az így fémjelzett lelkekből akarja megépíteni társadalmát, melyet a szentek közösségének nevez. A szentségi ima ennek a fémjelzésnek a lelkemre dolgozása. Akarom-e, hogy Krisztus rám ismerjen, mint országának polgárára? Akkor az imádság, nélkülözhetetlenül szükséges. Ezen múlik az örökkévalóságom.

Ezt az **örökkévalóságomat kockáztatom**, ha nem imádkozom. Az ima nemcsak a jelenben kapcsol Istenhez, hanem a jövő felé is kitárul. Ez a kapcsolat nem véges időre szól, ez minden időket áthág, és ennek tudatában kell imádkoznom. Múltam felé véges, de jövendőm felé végtelen lény vagyok, jövendőm távlatai az örökkévalóságra nyílnak. Minden imám sóhajtás a saját örökkévalóságom felé. Az idő végtelenjének párkányait érintem, mikor imádkozom. Beleszólok vele az örökkévalóságba. Kilépek a pillanatból, ki a végesből, megmerülök a Végtelenség szent tengerében.

Minden percem az Idő végtelenségéig sugárzik, mert értékelése nem múlik el a futó jelennel, moralitása minden idők végtelenjébe sugárzik. Ha nem tudom, akkor is így van, de ha tudom, és imámat öntudatosan szegezem a Végtelenre, új és jobb életet termelek magamban. Mert másképpen fogok élni, ha tudom, hogy pillanataim végtelen sugarak kezdőpontjai, hogy minden percemért örökléttel felelek. Másképpen fogok élni, ha tudom, hogy e végtelenbe futó létem az imában leli értelmét és teljesedését.

Hogyan legyen ez mindennapi valósággá? Erre legjobban az a parabola válaszol, melyben Jézus azt mondja Mártának: – ***Egy a szükséges***. – Mi az az egy? Mi az a legjobb rész, amit Mária választott Mártával szemben? Ott ült Krisztus lábánál és hallgatta. Elmerült benne, kivirágzott, élt és növekedett szívében a Jézusból áradó mennyei erő. Egy volt az Úrral, az Úr szavával és gondolatával. Ez volt az az „egy a szükséges". *„Márta, Márta, sok mindenre gondod van, és sok minden nyugtalanít..."* – e szavaknak némi feddés jellege is van. Vajon azért, mert Márta dolgozott? Nem. Krisztus ezt is akarta. Arra vonatkozott, hogy Márta a munkát célnak vette s arra kérte Jézust, hogy Mariát is intse erre a foglalkozásra. Nem látta át, hogy a munka csak akkor érték, ha az „egy a szükséges" szolgálatába van állítva. Ez a mi életünk útbaigazítója. Nem telhetnek napjaink kizárólagosan az „egy a szükséges"-sel, mert munkára vagyunk kötelezve. De tudnunk kell a munkával ezt az egy szükségest egyesíteni. *Tudnunk kell munkálkodva imádkozni.*

Munkában vagyok, Uram, de hallom a hangodat. Dolgozom, Uram, de lelkem ott ül lábadnál és hallgat tégedet. Én vagyok a te áhítatos Máriád is, aki elmerül Benned és imádkozik, mert ez az egyetlen szükséges.

Ez el nem vétetik tőlem. Ebben a kijelentésben az ima szükségességének legsúlyosabb megokolása van. Mert ez az egyetlenegy, ami tőlünk a halállal el nem vétetik. Minden elvétetik, amit szerettünk, minden, ami a mienk volt, amiért itt fáradoztunk, amit féltettünk és védelmeztünk, de ez az egy szükséges, ez nem vétetik el. Az a lelki egység, amit itt a földön Istennel megéltünk, az az elmerülés Benne,

az az együttlét Vele, az nem vétetik el. Ez az a „legjobb rész", melyet Mária választott, a szőlőtő. Miért ez? Mert az ima énembe olvad, lényemmé válik, el nem vonható belőlem, amit bennem megteremtett. Az Úr belém sugárzott, egyesült velem, lakást vett nálam, és a halál nem tudja kiköltöztetni Őt. Beleolvadt a munkám lelkemnek Istentől vett s önmagát teremtő lendületébe, és jön velem megállíthatatlanul az örökkévalóság felé. Minden elvehető tőlem, de ami engem erkölcsileg fölemelt, Isten felé közelített, azt csak magam vethetem ki magamból a bűn által.

Azt mondta egyszer Prohászka Ottokár atyánk: Minden lelki értéknek két tényezője van. Egyik a morális érdem, ezt át lehet származtatni elköltözött lelkekre. A másik az a tökéletesedés, melyet ez a lelki érték az én moralitásomon fejlesztett, nemesített. Ez át nem adható, le nem választható, ez elválhatatlanul a miénk.

Ez az imának az az „egy a szükséges"-e, melyet Krisztus Urunk emleget, mikor Mártához beszél. Amit az imádság rajtunk fejleszt, ami újat, nagyobbat, jobbat lelkűnkben létrehív, a Mária-alkatú lelkeknek ezt az egyetlenét, melyben mindenestül odaadtuk magunkat az Úrnak, azt nem lehet tőlünk elvenni, azt még akarva sem adhatjuk oda, az véglegesen a mienk s azt őrizzük, mint az örökkévalóságra szóló kincsét. Ezzel az imakinccsel lépjük majd át egykor a Végtelenség küszöbét.

Mindannyiszor, amikor imádkozunk, kérjük meg az Urat, hogy legyen ez az ima belső fejlődésünknek, lelkünk épülésének, istenközelségünknek tevékeny munkása, s tartsa élve bennünk azt az „egy a szükségeset", mely Máriában oly kedves volt az Úrnak, s mely bennünket is kedvessé fog termi előtte azon a napon, mikor majd egész imaéletünket egyetlen bokrétában kell Néki átnyújtanunk

dr. Dienes Valéria

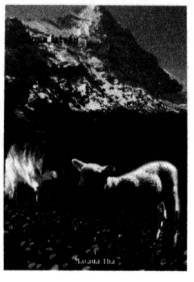
TARTALOMJEGYZÉK

Katona István: Szeretni egész szívvel érdemes... ...3
J. Philippe: Belső ima ...4
Seres Béla SVD: Jézus imádkozik a Szentlélekért ... 7
Katona István: A családfán keresztül működő gonosz lelkek ...8
Sára nővér: Békét találtam a Kármelben...10
Mary Usha nővér: Ima az Egyház és a család megújulásáért ...12
E. G. W.: Prófétai üzenet a végső időkről (II/1. rész) ...14
dr. Dienes Valéria: Az ima (V/5. rész) ...15

Marana Tha arám kifejezés, annyit jelent: „Jöjj el, Uram!" Az első keresztények gyakran használták. Szentírásban található: Jel 22,20.

Szerkesztői üzenetek

- MEGJELENT a Marana Tha sorozatban **Katona István atya: Űzd el a farkasokat Pásztor!** című könyvének új, átdolgozott kiadása. Ára: 1500 Ft. Kapható az Emmausz Irodában és a katolikus könyvesboltokban.

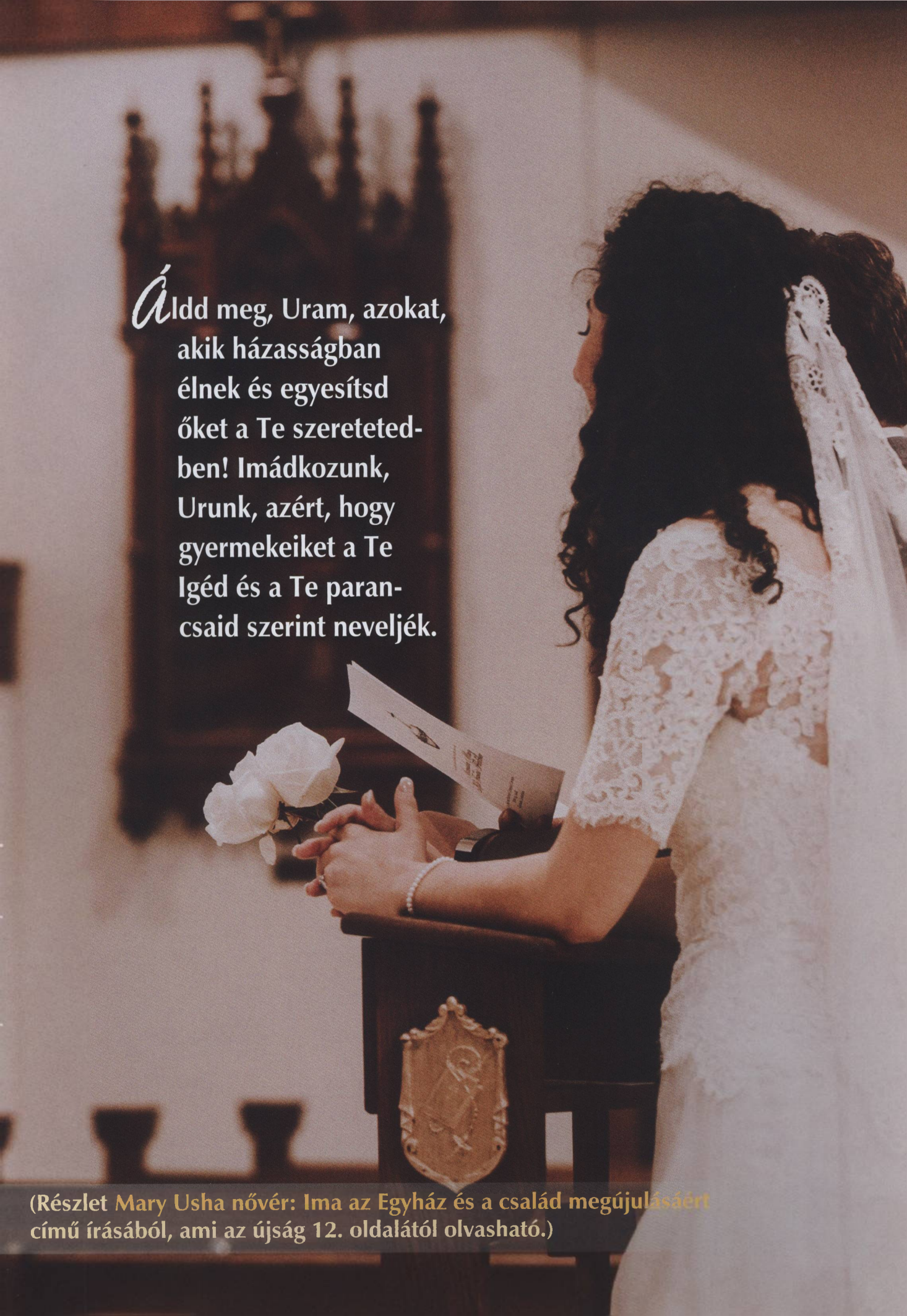

A nyári szünetre minden kedves olvasónknak jó pihenést, lélekemelő lelkigyakorlatokat és az Úr áldását kívánjuk!

MARANA THA ✠ **A Szentlélekben való megújulás katolikus lapja**

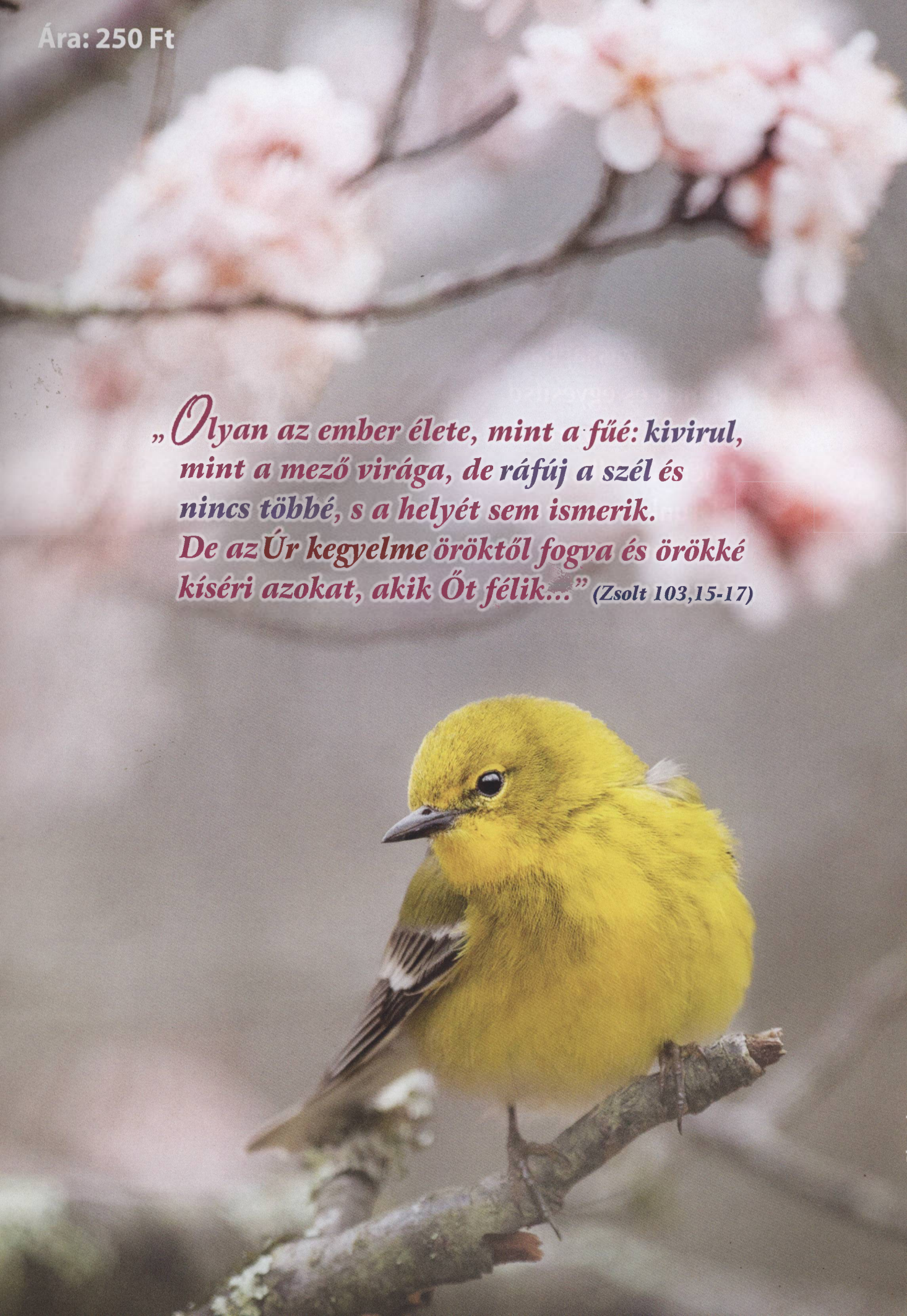
Megjelenik kéthavonta
Felelős kiadó, főszerkesztő: Katona István
Az Emmausz Katolikus Karizmatikus Közösség Marana Tha 2000 Alapítványa
ISSN 0865-2805 B/EL/28/1992
Műszaki szerkesztő: Fehérváry Ágnes
Készült: MondAt Nyomdaipari és Szolgáltató Kft.
Ügyvezető igazgató: Nagy László

Szerkesztőség címe:
1146 Budapest, Thököly út 120. **Tel/fax:** 222-5306
E-mail cím: katona.istvan40@gmail.com
Mobil: 06/20 438 6160; 06/20 823 1771
Honlapjaink:
MARANA THA – www.maranatha.hu
EMMAUSZ KÖZÖSSÉG – www.emmausz.hu
Könyvrendelés: fiererzs@gmail.com

(Részlet Mary Usha nővér: Ima az Egyház és a család megújulásáért című írásából, ami az újság 12. oldalától olvasható.)

Ára: 250 Ft

„Olyan az ember élete, mint a fűé: kivirul, mint a mező virága, de ráfúj a szél és nincs többé, s a helyét sem ismerik. De az Úr kegyelme öröktől fogva és örökké kíséri azokat, akik Őt félik...” **(Zsolt 103,15-17)**